

Glasilo „Slovenskega planinskega društva“ v Ljubljani.

Štev. 9.

V Ljubljani, dne 25. septembra 1898.

Leto IV.

Dne 10. septembra t. l. nam je došla neizrečno žalostna vest, ki je pretresla srca vseh Avstrijcev. Morilno orožje je kruto uničilo zvesto družico našega preljubljenega vladarja. Izgubili smo preblago cesarico Elizabeto, ki se je odlikovala po izredni človekoljubnosti in milosrčnosti, ki je na tisoče in tisoče ljudem pomagala v bedi in stiski. Neizmerno hudo je zadela pretožna vest presvetlega cesarja, ki je pod prvim vtiskom groznega zločina rekel, da mu je nedoumno, kako je mogel človek napasti gospo, ki ni nikdar nikomur nič žalega storila in le dobrote delila. Vsekdar slavni vladarski rodovini vdane Slovence je nenadna smrt navdala z veliko bridkostjo, in tudi slovenski turisti iskreno žalujemo po plemeniti pokojni vladarici.

Presvetla cesarica je od nekdaj zelo občudovala krasote planinskega sveta ter je kot spretna turistinja rada potovala po najlepših gorskih deželah. In ko je letos komaj prebila hudo, opasno bolezen, je šla v Švico, da bi se v gorskem zraku okrepčala in popolnoma okrevala, a tam ob prekrasnem Lemanskem jezeru je to plemenito bitje uničil zverinski človek.

Nemila in kruta je usoda do preljubljenega vladarja, kateremu je umrl v cvetoči dobi edini sin, ki je bil naš ponos in naša nada; prezkodaj je izgubil ljubljene brate, a vsekdar je moško prenašal najhujše udarce nemile usode. Dal Bog, da bi viteški vladar prenesel vso brezmejno bol in togo in našel utehe in tolažbe v iskreni ljubezni in zvestobi svojih narodov, ki iskreno žalujejo po nesrečni cesarici.

Potovanje okoli sveta.

(Črtice iz dnevnika slovenskega pomorskega častnika.)

(Dalje.)

Pluli smo proti vzhodu. Tedaj pa nam je bilo namenjeno, da izkusimo malo razburjeno valovje Atlantskega oceana. Začelo je deževati, in veter je postajal vedno neugodnejši, dokler nismo bili dne 17. pošteno v ciklonu. Kakor hiše visoko valovje je metalo brod od ene strani na drugo; mnogokrat je prišel tudi kakov val črez brod, čeprav so stene ob straneh jako visoke. Po krovu smo imeli napete vrvi, da je bilo sploh mogoče priti od krme na pleče, a navzlic temu je metalo včasih cele oddelke moštva od ene strani na drugo. Doli v ladji pa je bilo strašno. Kar ni bilo pribito, je letalo od ene strani na drugo; po sobah so se pomikali stoli in mize s prebivalci semtertja. Hudo je bilo po noči; treba si je bilo napraviti ležišče na tleh, sicer si padal raz posteljo, a tudi knjige in druge stvari so ti padale na glavo; a človek se privadi tudi na tak položaj, če je potreba. Najhujše je bilo dne 19. februarja; brod se je zibal do 40° na vsako stran; jadra so bila prikrajšana kar najbolj mogoče.

Dne 20. je ponehal veter, in potem se je tudi valovje pomirilo. Mnogo ptic je zopet spremljevalo mirno jadrajoči brod. Krasno je videti mogočnega albatrosa, ki mirno visi v zraku do četrte ure, ne da bi gibal z razprostrtimi perutmi, dokler ne zagleda pod sabo plena, na katerega se bliskoma spusti iz višine. Male morske lastavice, najzvestejše spremljevalke brodom, letajo vedno ob krmilu okoli broda in oživljajo z živahnim svojim gibanjem enolični prizor.

Brez posebnih dogodkov smo jadrili dalje proti južni Afriki in dne 13. marcija smo zagledali na obzorju značilne konture južnoafriške gore Table mountain. Z jadri ni lahko dospeti v Table bay, zaradi tega smo zakurili stroj. Dne 14 popoldne smo pripluli v luko. Odprl se nam je krasen prizor: značilne postave Lion heada in Lion rumpa ob desni strani, v ozadju veličastna gora Table mountain in ob vznožju do morja se razprostirajoče mesto Capetown (Capstadt). Radi živahnega prometa v luki se mora vsaka ladja pritrditi ob lesenih in zidanih zidovih (molo). To nam je bilo jako prijetno, ker je bilo treba samo prekoračiti most, da smo bili na suhem.

Capetown šteje blizu 100.000 prebivalcev; večinoma so beli in sicer Angleži, a tudi muogo zamorcev in Malajcev vidiš v mestu. Krasna poslopja dičijo redno zidano mesto. V glavni ulici Adderlay Street vidiš lepi parlament-house, javno knjižnico, muzej, kolodvor, gledališče in druge javne in zasebne palače. Dragocene izložbe, katere so po amerikauski šegi tudi po noči razsvetljene, se vrste v ulicah in se lahko izkušajo z dunajskimi palačami. Krasni vrtovi in drevoredi sredi mesta, ki so po angleškem vzoru obdelani jako redno in čedno, so priljubljena šetališča prebivalcem. Divna pa je mestna okolica. Vsak imoviti meščan ima v

obližju, skoro bi rekel v predmestju, lepo vilo med senčnatimi gozdi in krasnimi vrtovi. Tukaj stanuje njegova družina, in semkaj hodi počivat tudi on sam od trudapolnega dela v pisarnici ali prodajalnici vsak večer, da se vrne čil in čvrst drugo jutro z vlakom, ki vozi jako ugodno, zopet v mesto.

Vegetacija je jako podobna naši, in veliko je bilo naše veselje, ko smo zopet našli zrelo grozdje, katerega že nismo videli, kar smo bili na Kanarskih otokih. Ta okusni sad nas je spominjal veselih ur pri vinski kapljici v domovini; takega veselja črnopolta ljudstva v Afriki pri svojem palmovem vinu pač ne poznajo.

V Capetownu smo srečali nemško križarko „Sperber“, katera je sicer štacijska ladja v Kamerunu, pa vsako leto prihaja za nekaj mesecev iz divjine v Capetown, da se posadka malo razvedri in ladja popravi. A kmalu po našem dohodu so odšli častniki, kateri so nas v Afriki tako gostoljubno sprejeli, zopet nazaj v Kamerun.

Prebivalci v Capetownu so z nami jako vpljudno ravnali in prav tekmovali, da nam napravijo bivanje v južni Afriki čim prijetnejše, posebno naš konzul se je jako nesebično trudil, da nam je priredil mnogo zabave in nas vvedel v prve kroge. In res smo imeli pri gostoljubnem konzulu dve jako živahni zabavi s plesom in tudi na brodu smo priredili dve veselici s plesom, ki so bile, kakor so nam gospice (prav kakor v Evropi) zatrjevale, najlepše v njih bolj ali manj mladem življenju. Takisto je bila živahna veselica v vojašnici Highlandcev (Škotov), ki so v svoji narodni opravi priredili svoje narodne plesse. A tudi naši mornarji so jako ugajali v južnoslovanski in ogrski narodni noši, katero smo jim posebno za to veselico pripravili. Zlasti je ugajal tamburaški kvartet in ples kolo naših mornarjev. Mnogo plavolasih Angležinj je živahno plóskalo krepkemu moškemu zboru, ki je zapel „Lepa naša domovina“ in „Po jezeru bliz Triglava“.

Dne 24. marcija smo imeli na brodu mašo zadušnico za pokojnega nadvojvodo Albrehta. Ob ti priliki si je ogledal tudi angleški general, vojaški zapovednik v Capetownu, naše moštvo in se je jako laskavo izrazil o strogo vojaškem vedenju naše posadke.

Imel sem tudi po gostoljubnosti nekega rojaka veletržca priliko, da sem si malo ogledal tudi notranjo deželo. Povabil nas je namreč omenjeni gospod na lov na svoje posestvo (farm), kjer smo imeli priliko občudovati krasno plodovito deželo. Ostali smo dva dni v gostoljubnem „klap mutsu“ in se udeležili velikega lova, pri katerem je pa bilo, kakor je to že običajno, le malo plena. Tem večje pa je bilo veselje ob bogato obloženem taborju, katerega so sluge med lovom premenili v razkošno gostilnico.

Te splošne zabave in veselice, pa tudi mnogi zasebni, bolj v srce segajoči dogodki so provzročili, da je bilo dalj časa na brodu po odhodu iz Capetowna jako tiho in žalostno. Vsak je mislil na gostoljubno mesto, ki je bilo po soglasni sodbi najprijetnejše postajališče na vsem potovanju.

Kmalu pa so pričeli mornarji zopet zvečer, kadar so bili prosti, veselo prepevati, brod pa je z napetimi jadri mirno oral valovje v najkрасnejšem delu vesoljnega oceana, v delu, kjer stalni jugovzhodni pasat tako mirno nadomešča par, da ga ni lepšega prizora mornarju, nego videti malo na stran nagnjeno ladjo, letečo čez morsko gladino.

Najkрасnejši so ob takih prilikah večeri, ko krepka mornarska godba svira znane skladbe, in se mornarji, dasi utrujeni od dnevnega posla, sučejo ritmično na okrog po taktu dunajskega valčka. Ob večerih pa, kadar ne svira godba, se zbirajo mornarji po narodnostih, in sedaj čuješ melodične pesmi vseh narodov mnogojezične Avstrije. Zraven ognjevitih čardaš pojočih Ogrov tožijo v melanholičnih pesmih Poljaki. Med znano: „Pojd' mo na Štajersko“ se mešajo glasovi laške opere, med češkimi in nemškimi pesmimi čuješ enolično oponašanje zamorskega petja, vse pa nadvlada krepki hrvaški moški zbor, ki je ponosen na svoj uspeh v daljnji tujini.

(Dalje prihodnjič.)

Črez Triglav.

Spisal Fr. S. Finžgar.

(Dalje.)

II.

Krog osmih je bilo, ko smo prišli pred kočo. Večkrat nas je zavila tako gosta megla, da smo iskali znamenj ob poti, sicer bi bili zašli. Vsi smo še nekoliko upali, da dobimo koga v koči ter ugodno prenočimo. Največ poguma je imel Lahov Tonček. „Nalašč, boste videli, nalašč ne pojdem v kočo, če bo odprta. Na vojski bomo tudi zunaj ležali — zuuaj pod milim nebom! Na žimnicah pri gorki peči lahko tudi gospičeice leže. Junaki bomo pa spali na skalah — juhu!“ Pa je zavriskal in poskočil, da je bilo veselje. Prav je bilo, da je imel dober in nezkaljen humor.

Pri koči je pihal mrzel veter. Vrata so bila dobro zapahnjena. Niti sledu ni bilo, da bi bil kdo notri, ali da bi bil tisti dan hodil krog kočje. Odvezali smo nahrbtnike, oblekli suknje ter jih tesno zapeli, krog vratu smo ovili rute, potem smo pa sedli večerjat na klop za kočo. Ali dolgo nismo večerjali. Megle so se drevile čimdalje težje in besnejše mimo nas. Zeblo nas je kot o božiču. Začeli smo skakati, plesati, boriti se in rvati, da bi se ogreli. Na zahodu je bilo še nekoliko svetlobe zaznati skozi meglo. Kmalu je izginila tudi ta svetloba, in zagrnil nas je gost mrak.

„Prmojduraj“, je začel godrnjati Lejze, „zmrznil ne bom, rajši bajto poderem“. Odprl je zunanja vrata, ki niso bila zaklenjena, in poskušal odpahniti notranja. Tako se je zaletel v duri, da je kosec ometa padel na Tončka, ki je na drugi strani sedel na skali in nadeval pipo.

„Tristo bomb, dvaindvajset paganetov, poganska sulica in križarska sablja! Lojze, stoj! V imenu postave kot bodoči c. kr. sodnik ti prepovedujem, da se ne dotakneš več s silo poslopja, ki je v državnem varstvu! Ena, dve, tri — proč!“

„Prmojdunaj, boš govoril o državnem varstvu! Ti si pravi jurist. Ali ne veš, če gre za življenje, neha vsaka postava. In meni gre za življenje, ker se bom prehladil. Po noči bo nevihta; ti bodi zunaj, jaz ne bom!“

„Ti si nevihta, ti! Postav — — —“

Tončku je zaprlo sapo. Proti laški strani je zabobnelo tako votlo in grozno, da smo vsi pogledali!

„Ali gališ? Francelj, pomagat!“

Uprla sva se v tista mala vrata, da bi odtrgala zapah. Nisva bila šibka, toda vrata se niso ganila niti za en milimeter. Razbili bi jih bili lahko; tega nismo hoteli, dasi bi bili ob taki zadregi upravičeni. Ključa ni bilo, vodnika ne — to so bili pač tedaj veliki nedostatki „Nem. plan. društva“.

Ker so se nam vrata uprla, smo hoteli na strehi poskusiti srečo. Po „hlapecu“ smo splezali nanjo; toda hitro smo izprevideli, da so late tako gosto nabite, da se ne bi mogli splaziti skozi, torej smo morali nočiti zunaj. V tem se je zelo stemnilo. Kake votline si nismo upali iskati, da se ne bi kdo prevrnil v prepad.

Tonček je pa zmagoslavno vlekel iz pipe in zagovarjal svoj jus. V tem, ko smo mi rogovili krog kočje, si je izmislil on ves drugačen, pošten pripomoček. Na desno stran kočje je k zidu znosil tñale, polomljene tesarske stole, navalil kamenja in tako napravil dve barikadi. Potem nas je pozval, naj mu pomagamo nositi in rezati korenine, ki so ležale krog kočje. Napravili smo tudi trsek, da bi zakurili. Zažgali smo majhen ogenj, se stisnili v tisto zavetje, kadili, se smejali — pa ne več prav prisrčno, zakaj laškemu gromu se je odzval še kranjski in koroški. Skozi meglo so se že videli v temni noči goreči bliski. Po vsakem blisku je trje zagrmelo — nevihta se je bližala od vseh treh strani proti Triglavu.

„Primojdunaj“, je vzkliknil Lojze in šel od ognja. Kmalu se je pa vrnil nazaj in na hrbtu privlekel — zunanja vrata kočje. „Brez strehe ne bo nocoj nič. Tako-le!“ Poveznil je vrata na nas čez tista Tončkova zida, da smo bili vsi pokriti.

„Dobro, genijalno! Na eno pipo tobaka“, ga je hvalil Tonček in ga klical v ta zasilni tabor. Lojze je prilezel kmalu v naš brlog, kjer je bila taka stiska in gneča, da smo drug drugemu kosti lomili. Saj si lahko vsakdo misli, kaj se pravi petero ljudi pod streho takih vratac!

Tonček je predlagal, da naj bo vsak povedal „storijo“, in na ta način da se bomo vrstili, dokler ne mine noč.

Pričel je takoj sam, kakor se pričinja obligatno vsaka storija: „En oče je imel tri sinove“ . . .

„Bum—rek—rekrek—bum“.

Ali mu je zmanjkalo sape! Tako je treščilo, da smo mislili, da se preselimo vsi na drugi svet.

Toda vse to je bilo šele začetek one razdivjane naravne sife, pred katero človek trepeta kot bilka ob deročem potoku, ko ga mine vse junaštvo in vsa samozavest ter čuti, da niti prašek ni v rokah tistega, ki meče strele na zemsko kroglico, ki si igra s solneem, kateremu je luna z bogatim ozvezdjem komaj stolček, kamor bi dejal nogo. Godilo se nam je tako, kakor onemu turistu v Trentovskih gorah, kjer je prenočeval pri pastirju. Pastir, poštena duša, je skuhal večerjo, potem pa molil izvirno pastirsko večerno molitev. Oni gosposki hribolazec se mu je pa smejal, češ: „Ti vsak dan moliš, pa vendar samo polento otepaš, jaz pa nič ne molim, a jem pečenko“. „Čakaj, škric“, si je mislil pastir. Drugi večer zopet kuhata večerjo; pastir moli, turist spi. Pride vihar, nevihta. Grmi, buči; voda priteče skozi kočo, toča preti razbiti streho. Tedaj pa tujec pravi: „Moliva“! — „Jaz sem že, le moli; sedaj jaz spim!“

Tako je bilo nam pri sreč. S storijami smo bili pri kraju in pobožno in skesano smo šepetali, kadar se je zabliskalo, kakor so nas učile pridne mamice: „Bog in sveti križ božji!“ Trepetaje smo zrlj skozi odprtino v skrivališču na Triglav, ki je ves gorel v bliskih. Ognjeni curki so prhali v zrak, iz njega pa tleskali zopet ob zemljo. Kakor da bi se bila vnela strašna bitka treh vladarjev — viharjev, tako je bilo po Triglavu. Čakali smo samo, kedaj se vse sesuje in stre v prah ter nas kot petero črvičkov objame in stisne skalovje, da ne bo niti sledu več o nas.

Boj je bil čimdalje hujši. Doslej so pokali samo topovi, sedaj se je pa oživilo vse, kakor bi hreščale salve. Vas silni naliv se je usul na kočo in na naše zavetje. V trenutku je ogenj ugasnil. Po strehi se je kotala toča, in potok vode je bil od kapa na nas. Vrata nad nami so imela dve prst široki razpoki; tod se je pocedila voda nam na glave, za vrat, pod sabo smo pa začutili kar potok, ki je tekel izpod kapa.

Grom, tresk — blisk! Planili smo kvišku, vrata prevrnili in stali pod milim nebom ter čakali kakor vojak brez orožja, kdaj ga ubije svinčena toča. Vsak se je stisnil, kamor je mogel. Ali kaj? Napušča pri koči ni bilo, zavetja nobenega. Držali smo dežju, da nas je pral, in toči, da nas je bila po glavi in rokah. — Grozno je bilo!

Sreča je bila, da je vihar kmalu prenehal. Ob desetih ni več lilo. Ob pol-enajstih nas je že pogledal krajec lune izza oblakov. Režal se nam je, ko nas je videl plahe in premočene do kože. Voda je kapljala od nas, lasje so nam bili zmršeni in mokri, kriveci na klobukih kot repki mokrih psičkov, obrazi bledi, mrzli in plašni. Taki smo bili trmoglavj turisti dne 13. avgusta 1891. l. ob pol-enajstih pri Dežmanovi koči pod Triglavom.

(Dalje prih.)

Črtice s potovanja hudomušnega Janka.

Spisal J. M.

Gospod urednik! Oprostite, prosim, da Vas nadlegujem. Zvedel sem namreč, da Vam je dal neki Janko na razpolago popis svojega potovanja, da ga priobčite v „Vestniku“. Svarim Vas pred njim. Zakaj lagal je v teh „črticah“, kakor sam menda imenuje svoj spis, kar je le mogel, in s tem je že veliko povedano. Že v vvodu je najmanj devetdeset odstotkov zlaganega — verjeti se mu sme samo deset odstotkov kakor Arabcu. Piše menda, da je zato sam potoval, ker ni dobil nikogar, ki bi šel z njim. Mu li verujete? Ne bodite tako lahkoverni! Niti prosil ni nikogar, da bi šel z njim, ker je naravnost hotel iti sam. In zakaj? Povem Vam takoj. Lansko leto je tudi popisal neko potovanje, in bilo mu je silno hudo, da je moral le resnico pisati, zakaj srčno rad bi bil lagal. Toda na poti mu je bil njegov tovariš, ki ga je spremljal in bi bil lahko odkril vse njegove laži. Letos jo je pa drugače ukrenil. Odpotoval je namreč raje sam, že namenoma, da bo to pot popisal in se zraven debelo lagal. Seveda potem bi si mel roke in si mislil: „Ali sem jih nabrisal!“ Tega veselja mu pa nisem privoščil. Zato sem ga sklenil spremljati na njegovem potu, ne da bi on vedel za to. „Kako je bilo pa to mogoče“, si bodete mislili. Prav lahko! Praded nekega pradedu mojega starega očeta je kupil staro kučmo, ki stori nevidnega vsakega, kdor si z njo pokrije glavo. To kučmo sem del na glavo — malo mi je bila prevelika. pa sem natlačil papirja za rob — in hodil za Jankom, kamor ga je nesla peta. Komaj pa je bil prišel domov, takoj je začel popisovati svoje dogodke na potu in se debelo lagati, da se je sam smejal svojim lažem, ta hudomušni Janko! Potem je zapečatil svoj spis in ga Vam odposlal. Jaz sem si pa mislil: „Ne boš ga, Jaka; iz Vestnikovih bralcev se pa ne bodeš norčeval“. In hitro sem tudi jaz popisal njegovo potovanje, toda kakor se je v resnici godilo. Ta spis torej Vam pošiljam, g. urednik, in Vas prosim, da priobčite v Vestniku te moje resnične „črtice“, Jankove lažnive „črtice“ pa vrzite v koš, kamor po vsi pravici sodijo, ako je je sploh še kaj na svetu.

Z velespoštovanjem Vaš Vam vdani

sinko.

I. poglavje, v katerem zve bralec med drugim, kako je Janko na potu v Liene pozabil nemški.

Previden je pa vendar naš Janko, to je res, vsaj odkar ga je učila izkušnja to lepe lastnosti. Pred nekaj leti je namreč takoj dirjal v Ture, ko je bil komaj otresele konec leta šolski prah, in hodil kar po petnajst ur na dan. Tretji dan so se pa pokazali nasledki tega norenja. Kite v kolenih so mu namreč otekle, in nekoliko časa je hodil kakor pek, ki gnete testo z nogami. Seveda tega ni zapisal nikjer.

Letos se je pa hotel poprej nekoliko „trajnrirati“. kakor mi je rekel učeno. Zato je šel enkrat z Javornika v Cerknico na uro gledat in je stopil tudi na Triglav, da se prepriča, če še stoji Veliki Klek na svojem mestu. Na njegovo sneženo glavo je sklenil namreč Janko letos postaviti svojo nogo. Ko je prišel domov, je bil nekoliko opraskan, kar kaže, da pot skozi Vrata ni ravno najzložnejša; zato je bil pa tudi „trajnriran“, ali po domače povedano, utrjen.

Težko je pričakal dne, ko je smel zapustiti notranjsko metropolo. Sree mu je tako hrepenelo po Vel. Kleku, da mu je še brzovlak vozil prepočasi. V Ljubljani se je presedel v popolnoma prazen kupe gorenjske železnice. Veselil se je že, da bo de sam s svojimi blagodejnimi občutki, ki so ga navdali, ko je zagledal sinje planine. Toda revež se je motil. Nagloma sta se pridrevili v njegov kupe dve elegantno opravljeni stvari ženskega spola s silnim kričanjem. Naš Janko, ki — mimogrede bodi povedano v njegovo čast — ne sodi ljudi po obleki, ampak po govorici in vedenju — je spoznal v njiu takoj one osebe, ki delajo v zakonski jarem vpreženim možem velike preglavice; zakaj, ko bi teh stvaric ne bilo, bi njih milostljive ne zanosile toliko na obleki, ker bi si jo morale same delati.

Ti vsiljenki — tako ju je Janko sam pri sebi imenoval — se nikakor nista mogli odločiti, kam bi sedli. „Vajst du“, pravi ena, „jaz se usedem kar k durim, da bom lahko hitro ven skočila, če bo kak „cuzamenštos““.

„Ist ja var“, ji pritrdi hitro druga, in po dolgi debati sedeta slednjič od vrat proč — k oknu. Radovednost je premagala strah pred „cuzamenštosom“.

Janko je med tem jezno gledal skozi nasprotno okno in motril okajene, z moko obložene vozove, kakor da bi bil računil, koliko rožičkov bi se iz nje napeklo. Bolela so ga ušesa, ker je moral poslušati zoprno ljubljansko spakudranico. Lahko si mislimo, kako se je oddahnil, ko ga je ta „ljubezniva“ dvojica zapustila v Medvodah.

Od Jesenic dalje se je pa Janku dobro godilo. Dobil je namreč veliko družbo potovalc in potovalecev, ki so občudovali planine in gore, katerih pa ni nihče izmed njih poznal po imenu. Na gorski palici so pa spoznali v Janku hribolazca; prosili so ga, da naj jim pove, kako se imenujejo gore, katere so videli skozi okno.

Seveda tu je bil naš Janko v svojem elementu. Za vsako goro jim je vedel povedati, kako se imenuje. Ti so bili silno veseli, da so dobili tako pripravnega „cicerona“, in so ga lepo zahvaljevali, ko so izstopili. Gotovo bi jim bilo žal za zahvalo, ako bi bili videli, kako se je potem, ko so odšli, hudomušni Janko smejal v pest, da je dobil ljudi, ki so se mu dali tako lahko nalagati in so ga še zahvalili za to „prijaznost“. Nekaj gor pozna Janko res po imenu, in te jim je tudi prav povedal. Hoteli so pa vedeti tudi imena onih gor, katerih on sam ne pozna. V zadrego se pa naš Janko ne da spraviti. Izmišljeval si je njih imena kar sproti in si tolažil vest, češ, čemu so pa tako radovedni.

V Trbižu se je pa z njim nekaj posebnega zgodilo. Pozabil je — nemški. V svoji hudomušnosti je namreč sklenil, da do Lienca nobene nemške besede ne izpregovori, in da se bo sploh vedel tako, kakor da bi nemščine prav nič ne razumel. Do Beljaka je šlo še vse gladko. Ko se je pa peljal — prav po polževo — proti Liencu, mu je pa že trda pela. Sedel je bil namreč v zadnji voz, da je gledal skozi steklo v vratih; domišljeval si je menda, da je v salonskem vozu. Med potjo se je pa število potnikov skrčilo, zato so hoteli zadnji voz odpeti. Izprevodnik je spričo tega prišel v kupe, kjer je Janko sam sedel, in mu velel — seveda nemški — da naj prestopi v drug voz. Skoraj bi se bil Janko že izpozabil in poslušal izprevodnika, pa se je vendar še o pravem času spomnil, da do Lienca ne razume nemškega, in zato je mirno obsedel. Ko pa je začel izprevodnik nad njim kričati, da naj se pobere ven, ga je Janko gledal ravnodušno in mu rekel: „Niks dajč“.

Izprevodnika je tedaj minila potrpežljivost. Prijel je Janka za rokav in ga hotel tirati iz voza. Janko se je pa branil in hitel kazati listek in izgovarjati: „Liene“, češ, da hoče izstopiti šele v Liencu.

Izprevodnik je videl, da ne opravi nič, in je šel ven. Janko se je na tihem smejal; malo ga je pa vendarle skrbelo, da ne bi ga pustili na postaji v vozu in se odpeljali brez njega. Toda izprevodnik se je povrnil z neko deklico, ki je znala slovenski — bila je Ziljanka — in ta je raztolmačila Janku, kaj da se zahteva od njega. Sedaj se pa ni več obotavljal; kar hitro je pobral svoja šila in kopita, t. j. palico in nahrbtnik, in skočil v drug voz. Mimogrede je še čul, kako je izprevodnik godrnjal, da so „bindišarji“ tako nesramni, da si upajo tako daleč, čeprav ne znajo nemški. Janko je pa zopet gledal skozi okno v lepi dravski svet na prijazne hišice, ki so posejane po brdih, vzdigujočih se ob Dravi, in odgovoril na vsak nemški ogovor „niks dajč“. Seveda je moral marsikatero zabavljico črez „bindišarje“ preslišati, in srbela sta ga jezik in pest.

Bila je že trda noč, ko se je pripeljal v Lienc. Na kolodvoru je čakalo vse polno ljudi. Komaj je bil izstopil, sta že pridrevila nadenj dva strežaja, eden vpijoč „Post“, drugi „Rose“. „Rožnik“ se je polastil palice in nahrbtnika in vlekkel oboje v pripravljeni voz. Janko pa je stopal za njim s počasnimi, imenitnimi koraki, v svesti si svojih grošev, katere je imel v žepu. Z obrazom milijonarja, ki da najmanj en goldinar napojnine, je vprašal strežaja, kaj čakajo ljudje na kolodvoru. „Vlaka so čakali“, mu je odvrnil ta prijazno; „danes jih je posebno veliko“. — „Zato ker sem se jaz z njim pripeljal“, si je mislil Janko v svoji ponižnosti. Dopadli so se mu Lienčani, ker so tako prijazni, da hodijo v tolikem številu čakati vlakov in sprejemati tujce.

Ko pa je stopil na vrt pri „Roži“, mu je skoraj vzelo vid. Ves prostor je bil razsvetljen z balončki, lampijončki in z drugimi enakimi pripravami, ki nadomestujejo po noči sonce. Komaj se je prikazal Janko pri vratih, je zagrmel po

zraku stoteren „heil“, in godba je zaigrala grozen „tuš“. Janko se je lepo odkril in se prijazno priklanjal na levo in desno, kakor bi vse to njemu veljalo. Potem je sedel k prazni mizi, da je videl po vsem vrtu. Godba, petje, vse mu je bilo všeč, le tisto „hajlanje“ po vsaki točki mu ni ugajalo. Njegova slovenska ušesa ga niso mogla več poslušati, zato se je odpravil počivat. (Dalje prih.)

Slovesna blagoslovitev jubilejne kapele sv. Cirila in Metoda pod Ojstrico.

Prelepa slavnost se je vršila dne 5. septembra t. l. pod ponosito Ojstrico na Molički planini, kjer stoji Kocbekova koča „Slov. plan. društva“. Par korakov od tega prijaznega gorskega zavetišča se vzdiguje silna pečina prav nad divnim Robanovim kotom, in na ti silni pečini je letos zgradila vrla „Savinska podružnica“ krasno kapelo v spomin šestdesetletnice papeža Leva XIII. in petdesetletnice cesarja Franca Jožefa I., a posvetila jo je našima blagovestnikoma sv. Cirilu in Metodu.

Kapela je 4 m dolga, 3 m široka, znotraj visoka do strehe 3 m, do slemen pa 5 m. Zid je debel 0.6 m, po notranji strani ometan s cementom, po vnanji pa obit s skodlami. Tlak je iz cementa. Oltar je 2.5 m dolg, 0.7 m širok in 1 m visok. Pred oltarjem je zložna stopnica. Nad oltarjem so tri dolbine; v srednji stoji kip Matere Božje, v levi kip sv. Cirila in v desni kip sv. Metoda. Vrh oltarja je okroglo okno z barvanimi šipami. Nad pročeljem vrhu strehe visi v železnem jarmu zvon, ki je 26 kg težek. Vrata so dvojna, zunanja (lesena) in notranja, ki so do polovice steklena in se sama zapirajo; visoka so 2.2 m in široka 1.5 m. Vsa stavba je izdelana zelo lično in okusno; jako jo povzdiguje visoki gotiški svod. Nje stavitelju, g. Kocbeku, dela imenitna zgradba čast, in hvalo mu je dolžan vsak Slovenec, da je s tolikim okusom poleg razmeroma malih stroškov postavil ta sveti spomenik slovenske vernosti in vdanosti.

V dolbinah stoječe kipe je lepo in res umetno izdelal kipar Rovšek v Ljubljani iz mehkega kamena, jih oživopisal in po robovih pozlatil. Mramorne spominske plošče in napise na njih je naredil kaj okusno V. Čamernik v Ljubljani, železnič jarem za zvonilo pa A. Belec v Št. Vidu nad Ljubljano. Vse tri mojstre hvali delo. Vso čast pa tudi Lučanom, ki so opravili zidanje tako trdno in lično.

Blagoslovitev te kapele se je kar najslovesneje vršila dne 5. t. m. Prejšnji večer že jo je naznanjal velikanski kres, ki je gorel na Velikem vrhu, in so jo razglašali gromoviti strelji. Prišlo je udeležnikov — turistov in romarjev — nad 250. Med drugimi so se udeležili imenitne slavnosti župnik Jakob Aljaž izpod Triglava, prof. dr. Frischauf, prof. Borštner z gospico hčerko Pavlo, dr. Herle

iz Solčave, gospod Malfer iz Aura na Tirolskem z gospo soprogo, g. Marko Lipold iz Mozirja z gospo soprogo, g. Budna z Ljubnega z gospo soprogo. Največ je bilo seveda zavednih domačinov iz Luč in sosednjih krajev. Častno so bili zastopani tudi učitelji in dijaki. Veselilo nas je videti obilo zalih deklic in čvrstih, pogumnih dečkov.

Vsa ta zbrana množica se je pobožno udeležila blagoslovitve. Nad 40 ljudi je bilo v kapeli, drugi pa so se razvrstili pred njo in okoli nje. Kapelo je blagoslovil g. župnik Fr. Lekše iz Luč, potem pa maševal z asistenco g. Zorka, kaplana na Rečici, in bogoslovca g. Dobrovec. Po ti prvi daritvi je stopil pred vrata g. župnik Dekortl z Ljubnega in imel ta-le slovesni govor, ki ga je vse zvesto poslušalo:

„Povzdiguje Gospoda našega Boga ter molite na Njegovi sveti gori; ker je svet Gospod naš Bog“. Ps. 98. 9.

„Predragi mi v Gospodu! Častiti poslušalci! Lepe slovesnosti so se obhajale in se še obhajajo v spomin dvojnega imenitnega jubileja. Dne 31. decembra 1897. l. je preteklo 60 let, odkar je bil sv. oče Lev XIII. v mašnika posvečen, in dne 2. decembra t. l. poteče 50 let, odkar vlada Avstrijo naš presvetli cesar Frane Jožef I. Oba jubileja sta za nas avstrijske katoličane vzvišena; zato so vsi avstrijski narodi tekmovali, da pokažejo na zunanje in očitno svojo ljubezen in svojo vdanost nasproti tema dvema, nam vzvišenima osebam. Tudi naš slovenski narod ni zaostal. Lepa Savinska dolina ni zaostala za drugimi pokrajinami. Tudi ona je očitno pokazala, da biva tod veren slovenski rod, vdan sv. očetu in vdan svojemu presvetlemu vladarju. A krono tem slavnostim je postavila „Savinska podružnica“ Slov. plan. društva, katera je z mnogim trudom in z veliko požrtvovalnostjo postavila tukaj pod visoko Ojstrico trajen spomenik tega dvojnega jubileja, trajen spomenik slovenske vernosti in vdanosti do sv. očeta in do presvetlega cesarja.

Pogled na gorske velikane, ki nas obdajajo, pogled na milo kapelico, katera čutila naj vse to v nas budi? Marsikdo pravi: „Kaj bi hodil po visokih gorah, to nima nobenega pomena! Kdor nima zmožnosti za to, je res, naj opusti. Kdor pa ima zmožnosti, naj gre na naše gorske velikane, pa naj tukaj odpre oči in sree, pa mu ti velikani ne bodo mrtve peči, ampak glasni pridigarji. Na gorah se ti duša oprusti vsakdanjih spon, pa se dvigne v višave, in gorski velikani ti glasno pričajo o vsemogočnem Stvarniku!

Ko gledaš z vrh gora velikanske snežnike, globoke prepade, rodne planjave, vasi, trge in mesta, ali te ne spominja vse to na vsemogočnega, neskončno modrega Stvarnika! Na samotnem kraju gore Hareb se je Bog Mojzesu prikazal, ko mu je izročil nalogo, da izpelje izraelsko ljudstvo iz sužnosti. O našem Zveličarju beremo mnogokrat, da se je umaknil na goro in je tam molil. Na gori Taboru se je pokazal svojim ljubljencem, Petru, Janezu in Jakobu, v svojem nebeškem veličastvu, in sv. Peter je rekel: „Dobro nam je tukaj biti — naredimo

tri šatore, Tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.“ In goro Kalvarijo si je naš Zveličar izvolil, da je tam opravil krvavo spravno daritev za ves človeški rod. Po pravici torej že prorok Izaja pozivlje gore k hvali božji: „Ukajte, pokrajine zemlje, razlegajte se v hvali, gore“ . . . In „Hvalite Gospoda . . . hribi in vsi griči. Zakaj on je rekel, in bile so storjene, On je ukazal, in bile so stvarjene“. O popotnik, ki prideš vrh gora, odpri svoje oči in svoje sree, pa boš hvaležno klical s psalmistom Davidom: „Hvalite Gospoda vsi narodi! hvalite Ga vsa ljudstva“.

Pogled na kapelico, česa nas spominja? Napis nam pove. Spominja nas šestdesetletnice mašništva sivega starčka, slavno vladajočega sv. očeta Leva XIII. Mi vsi smo otroci enega očeta v nebesih; mi vsi smo otroci ene matere sv. katoliške cerkve. Katera pa je vez, ki veže razne narode z materjo sv. katoliško cerkvijo? To je mogočna vez ljubezni, katero nam je Jezus priporočil in naročil: „Novo zapoved vam dam: da se ljubite med seboj; kakor sem jaz vas ljubil, da se tudi vi ljubite med seboj. V tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste ljubezen imeli med seboj“. Ali ni potem naravno, da nas ta ljubezen veže tudi z ono osebo, kateri je naš Zveličar izročil na zemlji to, kar mu je najdražje, sv. katoliško cerkev! Ali ni naravno, da nas verne Slovence veže ta vez ljubezni s sv. očetom Levom XIII., ki je tolikokrat pokazal, da očetovsko ljubi vse narode, da očetovsko ljubi tudi Slovane! Zato se hočemo danes pri najsvetejši daritvi spominjati sv. očeta. Hočemo se Bogu zahvaliti, da nam je čudovito ohranil modrega vladarja katoliške cerkve toliko let, in ga prositi, naj nam ohrani sv. očeta še do skrajnje meje človeške dobe, naj mu na priprošnjo sv. Cirila in Metoda izpolni srčno željo, da bodemo Slovani bratje ne samo po krvi, ampak tudi po veri!

Napis v kapelici nas pa spominja še enega veselega dogodka in bo spominjal vse, ki kedaj sem pridejo. Spominja nas petdesetletnice vladanja našega presvetlega cesarja Franca Jožefa. 50 let biti gospodar, je že veliko, in redko kdo doživi to. 50 let pa nositi slavno krono Habsburžanov, 50 let vladati Avstrijo, ki obstoji iz tako različnih narodov, 50 let biti oče vsem tem raznim narodom, 50 let držati žezlo vladarsko. ko so se nad ljubljeno nam očetujavo zbirali tolikokrat črni, pogubonosni oblaki: to je delo previdnosti božje, to je posebna milost božja! O, koliko mučnih skrbi, koliko bridkih ur je imel naš presvetli vladar v teku petdesetih let svojega vladanja! Pa na eno smemo biti ponosni! Ob vsaki nevihti, ki je pretila naši Avstriji, so bili Slovenci zvesti svojemu vladarju! Slovenski sinovi so mu branili dedno krono, slovenski sinovi so branili Avstrijo! In to neomahljivo zvestobo so pokazali tudi letos o proslavljanju petdesetletnice cesarjevega vladanja, in to po pravici; zakaj v svesti si smo, da v največji sili najdemo na Dunaju, v cesarski palači očetovsko sree, ljubeče vse narode. Zato se bomo danes pri sv. maši spominjali tudi našega presvetlega cesarja in bomo kralja nebes in zemlje prosili: „Bog ohrani, Bog obvaruj nam cesarja, Avstrijo!“

Vi pa, preblažena devica Marija, sv. Ciril in Metod, katerim v čast je ta kapelica posvečena, izprosite obilo blagoslova božjega vsem, ki so že, ali še bodo

kaj darovali za to kapelico! Čuvajte nad vsemi, ki bodo tod hodili! Čuvajte naše ljudstvo, da si ohrani dva draga mu bisera, vero in narodnost! Čuvajte nad osivelim vladarjem sv. katoliške cerkve Levom XIII! Čuvajte nam drago življenje našega presvetlega cesarja Franca Jožefa!“

Po govoru je g. župnik Dekorti sam maševal. Potem je bilo darovanje, in naposled je maševal še g. kaplan Zorko.

Kapela je bila okusno ozaljšana s cvetjem in zelenjem, nad njo pa so plapolale cesarska zastava in slovenski trobojnici.

Po svetih opravilih, ki so jih poveličevali savinski peveci z ubranim petjem in strelici z gromovitimi strelji, so se turisti in romarji še nekoliko časa pomudili, nekateri v prijazni Kocbekovi koči, nekateri pa zunaj nje na planem in pod gostoljubno zijalko, kjer so točili vino in pivo. Tačas je nastopil g. župnik Aljaž izpod Triglava ter tako-le izpregovoril zunaj pred kočo:

„Dva bisera imamo Slovenci: Triglavsko pogorje in Kamniške ali Savinske planine. Dve kapeli imamo slovenski turisti: triglavsko kapelo na Kredarici in kapelo sv. Cirila in Metoda pod Ojstrico. Dve reči, pravi Slomšek, sta nam dragi kot očesi: sv. vera in beseda materina. Dve stavbi je tudi sezidal na teh krasnih planinah g. Kocbek: lepo slovensko kočo in še lepšo kapelo. Dva stanova posebno skrbita za vzgojo našega naroda: učiteljski in duhovski stan, oba sta danes tukaj častno zastopana. Predsednik, vrli nadučitelj Kocbek, vzor pravega vzgojitelja, ovet naše turisticke, dika slovenskega naroda, on naj živi!“

Iskrenim besedam in iskreni pohvali je zbrana množica takisto iskreno pritrčila in navdušeno zaklicala: živio! dičnemu Kocbeku.

G. prof. dr. Frischauf je nazdravil presvetlemu knezu in škofu dru. Jegliču kot posestniku sveta, na katerem stoji kapela. Lepa zdravica je izvala burne slavaklice. Kot zastopnik osrednjega odbora je g. A. Mikuš pozdravil slavno podružnico in zahvalil nje vrlega načelnika za izvrstno delovanje. G. prof. Borštner se je spomnil nežnega spola ter napil vsem navzočnim častitim turistinjam in romaricam. G. Dobrove je govoril v imenu koroških Slovencev. Dejal je: „Ob bližnji gori Rinki se združujejo tri dežele: Štajerska, Koroška in Kranjska, in tukaj smo danes zbrani tudi zastopniki vseh teh treh dežel, predstavljajoč združeno Slovenijo. Vzvišeno idejo, katero zastopamo tukaj vrh planin, naj neso v njih izvirajoče vodice: Savina, Bela in Bistrica na vse strani.“ Krasni govor je vsa množica navdušeno odobraval. Načelnik „Sav. podružnice“, g. Kocbek, je potem zahvalil g. župnika Lekšeta za blagoslovitev kapele, g. župnika Dekortija za prelepi govor in druge gg. duhovnike za pomoč, pevce za petje, prof. Frischaufa in župnika Aljaža kot častna člana za udeležbo, takisto zastopnika osrednjega odbora ter sploh vse udeležnike in dobrotnike, zlasti gospo in gospoda Malferja s Tirolskega za lepa darila. Naposled je izpregovoril g. župnik Lekše ter zahvalil svoje župljane za obilno udeležbo in za delo pri zgradbi kapelice.

Pozdravi so došli naslednji:

Rajhenburg. Ne morem se osebno udeležiti blagoslovljenja jubilejne kapelice, ker imam važen opravek pri nekem uradu. Prav srčno pozdravljam vse p. n. udeležnike, želeč, da bi sv. apostola Ciril in Metod ščitila vse turiste, ki prihajajo v prekrasno Savinske planine!

S srčnim planinskim pozdravom vdani

Fr. Orožen,
načelnik „Slov. plan. društva“.

Radovljica. Vrli savinski posestrimi iskreno čestita

Radovljiška podružnica.

Ljubljana. Slava in krepek planinski pozdrav načelniku in vsem udeležencem otvoritve planinske kapelice.

Piparji.

Gornji grad. S tužnim srcem obžalujeta zadržana člana markacijskega odseka „Savinske podružnice“ svojo odsotnost ter pozdravljata iskreno vse prve romarje pod Ojstrico.

Jak. Božič,
načelnik.

Rudolf Illovšek,
nadzornik.

Društvene vesti.

V znak žalovanja po umrli cesarici Elizabeti je „Slov. plan. društvo“ razobesilo po vseh svojih kočah črne zastave. Tudi nad Aljaževim stolpom vrhu Triglava je vihrala črna zastava.

Darilo. Slavna posojilnica v Cerknici je podarila našemu društvu 10 kron. Srčna zahvala!

Za jubilejno kapelo sv. Cirila in Metoda pod Ojstrico so darovali: g. Juri Moličnik 80 gld. za kip Matere Božje, g. Janez Krive 25 gld. za kipa sv. Cirila in Metoda, g. Juri Robnik, pd. Logar, kelih vreden 45 gld., g. Jakob in Ana Planinšek v Lučah mašno obleko vredno 30 gld., veleč. g. dekan Fr. Dovnik v Gornjem gradu križ iz oljkovega lesa, katerega je prinesel sam iz Jeruzalema, veleč. g. župnik Josip Dekort na Ljubnem 4 svečnike, veleč. g. župnik

Anton Rodošek v Mozirju mašne bukve, gospa Malfer iz Aura pri Bolcanu krasen oltarni prt ter razne oltarne okraske, g. V. Čamernik v Ljubljani 3 mramorne plošče z napisi, g. J. Knez v Solčavi 26 gld. in g. c. kr. notar Kazimir Bratkovič v Gornjem gradu 25 gld. za zvon. Vsem tem blagim dobrotnikom izrekamo najtoplejšo zahvalo.

Novi člani:

I. Osrednjega društva:

Redna člana:

Smažik Henrik, provizor na Sv. Višarjih.
Šturm Anton, župnik v Borljah.

II. Savinske podružnice:

Redni člani:

Šuklje Fr., c. kr. dvorni svetnik na Dunaju.
Goričar Matej v Celju.
Fux Egidij, c. kr. poštar na Ljubnem.
Vuga Fran, poslovođa v Lučah.

Gospode amater-fotografe, ki se nameravajo udeležiti tekmovalnega slikanja, opozarjamo, naj blagovolijo poslati dotične slike do dne 15. okt. t. l. odboru amater-fotografov „Slov. plan. društva“ v Ljubljani.

Natančneje je naznanjeno vse v št. 6. „Pl. Vestnika“.

Novo urejena lekarna
PRI MARIJI POMAGAJ
M. Leustek

v Ljubljani na Reseljevi cesti št. 1
(poleg Mesarskega mosta)

priporoča svoja zanesljiva, sveža in preizkušena zdravila, kakor tudi vse v farmacevtsko-higienično stroko spadajoče izdelke, kateri so v zalogi vedno v najboljši kakovosti.
Za turiste privočni lekovi v zavojih.

J. BONAČ,

v Ljubljani, v Šelenburgovih ulicah
št. 6 zraven nove pošte,

priporočam vljudno svojo **trgovino s papirjem**
in s **pisalnimi potrebščinami**. Vzorce
papirja pošiljam na ogled.

V svoji **knjigovезnici** izdelujem **vezi pri-**
proste in najfinеjše.

MARIJA PLEHAN,

svečarica in lectarica v Ljubljani
na Sv. Petra cesti št. 63,

priporoča svojo veliko zalogo sveč ter
mnogovrstnega medenega zaloga in slaščic.

Kupuje med v panjih in vosek.

Vinko Čamernik,

kamenosek v Ljubljani, Slomševih ulicah št. 9,
(zalaga spomenikov na Dunajski cesti nasproti bavarskemu dvornu),

priporoča svoj kamenoseški obrt,
posebno za cerkvene in druge stavbinske izdelke,
marmorne plošče za hišno opravo i. t. d.

Solidno delo, nizke cene. Ceniki in obrisi
na zahtevo zastoj.

Brata Eberla,

pleskarja c. kr. drž. in c. kr. priv. južne železnice
v Ljubljani, v Frančiškanskih ulicah št. 4,

prevzemata vsa v pleskarstvo spadajoča deko-
rativna, stavbinska in pohištvena dela.

Delo resno in fino, izvršitev točna in po najnižjih cenah.

Turistovske obleke po najelegantnejših
in trpežnih vzorcih iz raznobarnega ne-
premočljivega blaga priporoča p. n. turistom.
in kolesarjem:

JOSIP POGAČNIK,

krojač in posestnik v Radovljici. Izvršitev točna in cena.

Josip Maček

na Mestnem trgu v Ljubljani

priporoča svojo zalogo mnogovrstnih domačih in
tujih žganih pijač, kakor: pristen brinovec, sli-
vovko in tropinovec, I. vrste francoski in ogrski
konjak, rum in mnogovrstne druge likerje po
nizki ceni.

Adolf Hauptmann

v Ljubljani, na Sv. Petra cesti št. 41.

Tovarna
oljnatih barv, firneža, laka in kleja.

Zaloga
slikarskih in pleskarskih predmetov.

Andrej Druškovič,
trgovec z železnino

v Ljubljani,

na Mestnem trgu št. 10.

HUGON IHL

v Ljubljani, Špitalske ulice št. 4,
priporoča

svojo veliko zalogo vsake vrste **suknenega in**
manufakturnega blaga na debelo in na drobno
po najnižjih cenah.

Vnanja naročila izvršuje hitro in natančno.

Ivan Rus

krojaški mojster na Bledu

priporoča se za izdelovanje vsakovrstnih
oblek po najnovejši modi in kar mogoče nizki
ceni. Obleke za turiste iz nepremočljivega lodna
od 13 gld. naprej; haveloke in plajšče iz nepre-
močljivega lodna od 10 gld. naprej; nahrbtnike
po 1 gld. 80 kr., iz nepremočljivega blaga in pre-
dali 2 gld. 50 kr.

JOSIP OBLAK,

umetni in gal. strugar v Ljubljani,

priporoča

svojo na novo urejeno delavnico za **Florijansko**
cerkvijo v ulicah na grad št. 7. v na-
ročitev vsakovrstnih **strugarskih košenih,**
roženih in drugačnih izdelkov, katero
bode solidno in ceno izvrševal po načrtih ali brez njih.

Ivan Soklič

v Ljubljani, Pod trančo št. 1,

priporoča svojo veliko zalogo **klobukov**, posebno **lodnastih** za hribolazce in lovec iz tvornice Jos. in Ant. Pichlerja, c. kr. dvor. založnikov. Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

IVAN URAN,

izdelovalec glinastih proizvodov v Ljubljani, v Igriških ulicah št. 8,

priporoča veliko svojo zalogo izdelanih raznobarnih peči za sobe, dvorane in razne druge prostore, dalje modelnasta ognjišča in sploh vsakovrstne glinaste izdelke.

Vse po najnižji ceni in priznano dobro.

Franc Čuden,

urar v Ljubljani na Mestnem trgu,

priporoča svojo bogato zalogo vsakovrstnih žepnih in stenskih ur ter budilnikov. Vsi izdelki so priznani izvrstni in po ceni. Popravila se izvršujejo natančno in dobro.

✚ Cenovniki na zahtevanje brezplačno. ✚

„Slovensko planinsko društvo.“

„Vodnik za Savinske planine in najbližjo okolico“

s 7 slikami in načrtom Savinskih planin z znamenovanimi poti.

Spisala Fr. Koebek in M. Kos. — Cena 60 kr., po pošti 5 kr. več.

Vsakovrstne

napise na les, kovino in steklo

izvršuje natančno in po ceni

VINKO NOVAK

v Ljubljani, na Poljanski cesti 35.

Tiskarna in kamenotiskarna

A. KLEIN & Comp.

v Ljubljani, v Špitalskih ulicah št. 5,

se priporoča

v naročitev vseh v do stroko spadajočih del in za zalogo raznih tiskovin.

GRIČAR in MEJAČ

v Ljubljani, v Prežernovih ulicah št. 9,

priporočata svojo bogato zalogo izgotovljene moške in ženske obleke ter najboljše perilo in zavratnice.

Zlasti opozarjata na nepremična **lodnasta** oblačila in plašče za **turiste**.

Naročila po meri se izvršujejo točno in ceno na Dunaju.

Pluštrovani ceniki se razpošiljajo franco in zastonj

Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

Avgust Žabkar

v Ljubljani, na Dunajski cesti št. 7,

se priporoča

za vsake vrste ključarska dela,

katera izvršuje dobro, lično in ceno.

Engelbert Franchetti,

brivec v Ljubljani, Jurčičev trg št. 3.

Priporoča slav. p. n. občinstvu svojo novo in elegantno urejeno **brivnico**.

Za dobro in točno postrežbo je najbolje preskrbljeno.

Optični zavod

J. PH. GOLDSTEIN

Ljubljana, Pod trančo št. 1.

priporoča svoj bogato založeni **optični zavod** in svojo novourejeno **fotografsko manufakturno**, preskrbljeno z najnovjšimi aparati in v to stroko spadajočimi pritiklinami, po

tovarniških cenah.

J. Klauerjev
planinski liker

iz kranjskih gorskih zelišč,
imenovani

Triglav,

je izvrstna pijača najboljšega okusa. Triglav pivlja jako dobrodejno na želodec in čudovito poživlja te o. V njem ni nobene snovi, ki bi količik škodila zdravju. To so dokazale kemične preiskave prof. E. Knapitscha, ravnateljca c. kr. preskušalnice v Klosterneuburgu, prof. dr. L. Reeslerja, in ravnateljca c. kr. preskušalnice na Dunaju, dr. E. Meissla.

Vsi ti strokovnjaki so izrekli, da je Triglav **izboreni** liker.

Prisni Triglav

se dobiva

v malih in velikih steklenicah s **posebno varstveno znamko** samo pri izdelovalcu, trgovcu

J. Klauerju
v Ljubljani.